

SERIE DE AUTOR
ASIMOV

ISAAC
ASIMOV

IMPERIUL

II

Praf de stele

Traducere din limba engleză de
Antuza Genescu

PALADIN

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Monica Manolache
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ASIMOV, ISAAC

Praf de stele / Isaac Asimov; trad. de Antuza Genescu.
– București : Paladin, 2013
ISBN 978-606-93510-4-8

I. Genescu, Antuza (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Isaac Asimov
The Stars, Like Dust

Copyright © 1951, 1983 by Isaac Asimov
This translation published by arrangement with Doubleday,
an imprint of The Knopf Doubleday Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

© Editura Paladin, 2013, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Capitolul 1

ZUMZETUL DIN DORMITOR

În dormitor se auzi un zumzet discret, ca și cum încăperea ar fi murmurat doar pentru sine – un sunet slab și neregulat, totuși inconfundabil și înspăimântător.

Dar nu murmurul acela îl trezi pe Biron Farrill, smulgându-l dintr-un somn greu, deloc odihnit. Tânărul clătină din cap agitat într-o parte și-n alta, împotrivindu-se inutil zumzetului care venea periodic dinspre măsuță.

Întinse neîndemânatic un braț, fără să deschidă ochii, și apăsă un buton.

– Alo?

Din receptor răbufni imediat un sunet aspru și puternic, dar Biron nu avu puterea necesară să reducă volumul:

– Pot vorbi cu Biron Farrill?

Deschise ochii în întunericul dens. Deveni conștient de senzația de uscăciune din gură și de mirosul slab care persista în cameră.

– Eu sunt. Cu cine vorbesc?

Vocea reveni, ca și când nu l-ar fi auzit, mai tensionată și mai răsunătoare în noapte:

– E cineva acolo? Vreau să vorbesc cu Biron Farrill.

Biron se propti în cot și se holbă la videofon. Apăsă butonul de vizionare și ecranul mic prinse viață.

– Aici sunt, zise el, recunoscând trăsăturile fine, oarecum strâmbe, ale lui Sander Jonti. Sună-mă dimineață, Jonti.

Vru să oprească aparatul, când Jonti spuse:

– Alo! Alo! E cineva acolo? E clădirea Universității, camera 526? Alo!

Biron își dădu seama dintr-odată că beculețul care ar fi trebuit să indice funcționarea circuitului de transmisie nu era aprins. Înjură în barbă și apăsă comutatorul. Beculețul tot nu se aprinse. În clipa aceea, Jonti renunță și figura lui dispăru de pe ecranul care deveni un pătrat luminos, dar gol.

Biron îl stinse. Se ghemui, aducându-și umerii în față, și vru să-și vâre iar nasul în pernă. Era iritat. Înainte de toate, nimeni nu avea dreptul să strige la el în toiul nopții. Aruncă o privire la cifrele luminoase de la căpătâiul patului. Trei și un sfert. De-abia peste patru ore aveau să se aprindă luminile în clădire.

Pe lângă asta, nu-i convenea să fie obligat se trezească în beznă totală din cameră. În ciuda celor patru ani petrecuți acolo, tot nu se învățase cu obiceiul pământenilor de a construi clădiri din beton armat, scunde, solide și fără ferestre. Era o tradiție veche de o mie de ani, de pe vremea când împotriva primitivei bombe nucleare încă nu fuseseră folosite câmpuri de forță defensive.

Dar tradiția aparținea trecutului. Războiul nuclear zguduise Pământul din temelii. Cea mai mare parte a planetei devenise radioactivă și inutilizabilă. Nu mai era nimic de pierdut, însă arhitectura oglindea încă vechile temeri, așa că, atunci când Biron se trezi, se pomeni înconjurat de beznă.

Se propti din nou într-un cot. Ciudat. Așteptă câteva clipe. Nu murmurul funest al dormitorului îl puse pe gânduri, ci un lucru poate mai greu sesizabil și, cu siguranță, mult mai puțin periculos.

Tânjea după mișcarea blândă a aerului, pe care toți o luau drept ceva de la sine înțeles, după unda aceea de reîmprospătare perpetuă. Încercă să înghită normal și nu reuși. Atmosfera deveni apăsătoare chiar în momentul

când își dădu seama de cele întâmplate. Sistemul de ventilație se oprise, și-acum chiar avea de făcut o plângere. Nici măcar nu mai putea folosi videofonul ca să raporteze defecțiunea.

Încercă din nou aparatul, ca să fie sigur. Pătratul albicios se trezi la viață și aruncă un luciul fin, sidefiu pe pat. Primea date, dar nu emitea. Mă rog, nu mai conta. Tot n-ar fi putut face nimic până la ziuă.

Căscă și bâjbâi după papuci, frecându-se la ochi cu podul palmei. Fără ventilație, așadar! De-asta mirosea așa ciudat în cameră. Se încruntă și adulmecă aerul de două-trei ori. Nimic. Mirosul îi era familiar, dar nu-l putea identifica.

Merse la baie și duse mâna automat la comutator, deși nu avea neapărat nevoie de lumină ca să bea un pahar cu apă. Apăsă pe el, dar degeaba. Încercă de mai multe ori, nervos. Chiar *nimic* nu funcționa? Ridică din umeri, bău pe întuneric și se simți ceva mai bine. Căscă, îndreptându-se către dormitor, unde apăsă și comutatorul principal. Nu se aprinse nicio lumină.

Se așeză pe pat, își puse palmele late pe mușchii tari ai coapselor și căzu pe gânduri. În mod normal, o asemenea situație ar impune o discuție aprinsă cu personalul. Nimeni nu se aștepta să fie servit ca la hotel într-un cămin studentesc, dar – pe tot Cosmosul! – trebuiau respectate niște standarde de eficiență minime. Nu că asta ar fi fost foarte important acum. Mai avea puțin până la absolvire și se termina totul. În trei zile urma să-și ia la revedere de la cameră și de la Universitatea Pământului; de la Pământ, de fapt.

Ar putea, totuși, să reclame defecțiunea fără să facă niciun comentariu. Putea ieși din cameră ca să folosească videofonul din hol. I s-ar aduce o lampă cu baterii sau i s-ar improviza chiar un ventilator, ca să nu-l mai trezească

din somn senzația de sufocare psihosomatică. Dacă nu, ducă-se toți în hăurile Cosmosului! Încă două nopți și gata.

La lumina videofonului nefuncțional, găsi o pereche de pantaloni scurți. Îmbracă și un pulover sport, hotărând că atât era suficient pentru ce-avea de gând. Își păstră papucii. Datorită pereților groși, izolați fonic, nu risca să trezească pe nimeni nici dacă străbătea coridorul în pantofi cu crampoane, așa că nu avea motiv să se schimbe.

Merse la ușa și trase de mâner. Acesta coborî încet, iar el auzi declicul care-l anunță că fusese activat mecanismul de deschidere. Numai că ușa nu se deschise. Și, cu toate că-și încordă zdravăn bicepsii, nu reuși s-o urnească.

Se îndepărtă de ea. Ce penibil! Oare să se fi produs o pană de curent generalizată? Imposibil. Ceasul mergea. Videofonul primea date.

Stai puțin! S-ar putea să fie mâna băieților, afurisiții de ei! N-ar fi prima oară. Era o copilărie, bineînțeles, dar făcuse și el farse altora. Nu i-ar fi fost greu deloc vreunui amic de-al lui să i se furișeze în cameră la lumina zilei și să-i „aranjeze” echipamentul. Dar, nu, nu asta era cauza, sistemul de ventilație și iluminatul funcționau când se culcase.

Ei, atunci înseamnă că s-a petrecut ceva peste noapte. Coridorul era o structură veche, perimată. Nu trebuia să fii un geniu în inginerie ca să umbli la circuitele de iluminat și ventilație. Nici ca să blochezi ușa. Iar acum băieții așteptau dimineața, ca să vadă ce se întâmplă când nea Biron constată că nu poate ieși din cameră. Probabil că aveau să-i dea drumul pe la prânz, râzând cu gura până la urechi.

„Ha, ha, ha”, mormăi el, înverșunat. Foarte bine, dacă așa vor ei, așa să fie. Dar va trebui să ia și el măsuri, să întoarcă roata într-un fel.

Se răsuci și lovi cu piciorul un obiect care alunecă pe podea cu zgomot metalic. Îi desluși cu greu umbra

rostogolindu-se în lumina slabă a videofonului. Verifică sub pat, descriind cu brațul un semicerc larg pe podea. Recuperează obiectul și-l ridică în lumină. (Nu erau chiar așa de inteligenți băieții. Ar fi trebuit să-i scoată complet din funcție videofonul, nu să-i anuleze doar circuitul de transmisie.)

Descoperi că ține în mână un cilindru mic, găurit în partea de sus. Îl duse la nas. Găsise cauza mirosului din cameră. Hipnit. Păi, bineînțeles, băieții fuseseră nevoiți să-l adoarmă, nu cumva să se trezească în timp ce ei își făceau de lucru pe la circuite.

Biron reuși să reconstituie faptele pas cu pas. Ușa fusese forțată cu un șperaclu, lucru ușor de făcut, dar și periculos, pentru că l-ar fi putut trezi din somn. Poate că umblaseră la ea în timpul zilei, cine știe, ca să pară numai că se închide, dar în realitate să rămână deschisă. Nu o verificase. În orice caz, odată deschisă, cineva îi vârâse tubul cu hipnit în cameră, apoi o încuiase la loc. Anestezicul se răspândise treptat, concentrația lui crescând până la unu la zece mii, suficient cât să-l adoarmă buștean. Pe urmă, băieții au intrat la el – mascați, evident. Of, pe tot Cosmosul! O batistă udă la gură i-ar fi ferit de hipnit preț de cincisprezece minute. Mai mult nici nu le-ar fi trebuit.

Așa se explica și defectarea sistemului de ventilație. Trebuia oprit, ca să nu se disperseze hipnitul prea repede. De fapt, cu el ar fi trebuit să înceapă. Videofonul eliminat îl oprea pe Biron să ceară ajutor, ușa blocată pe dinafară nu-i permitea să iasă din cameră, iar absența luminii îl panica. Drăguți foc, băieții ăștia!

Biron pufni. De ochii lumii, nu se făcea să se arate prea afectat de povestea asta. Era o farsă, atâta tot. În clipa aceea, însă, i-ar fi plăcut să dărâme ușa și să termine odată cu toată tărașenia asta. Mușchii bine antrenați ai torsului i se

încordară, însă ar fi fost zadarnic să forțeze ușa. Fusese construită ca să reziste exploziilor nucleare. *La naiba* cu tradiția!

Trebuia, totuși, să găsească o cale de ieșire. Nu-i putea lăsa pe băieți să scape așa ușor. Mai întâi, avea nevoie de lumină, de lumină reală, nu de pâlpâitul vag al videofonului. Nicio problemă. Păstra o lanternă cu baterii în dulapul de haine.

Pipăind încuietorea dulapului se întrebă, preț de-o clipă, dacă nu cumva umblaseră și la ea. Dar ușa se deschise imediat și se retrase culisând în locașul ei din perete. Biron dădu din cap, înțelegând situația. Era logic. Băieții nu avuseseră motiv să defecteze încuietorea dulapului și nici timp prea mult la dispoziție.

În momentul acela îngrozitor, cu lanterna în mână, în timp ce se răsucea cu spatele la dulap, i se prăbuși întreaga teorie. Înțepeni cu abdomenul crispat de încordare și-și ținu respirația, ascultând.

Pentru prima oară de când se trezise, auzi zumzetul – dialogul acela tainic și neregulat, întrerupt de chicote, pe care dormitorul îl purta cu sine însuși – și îl identifică imediat.

Ar fi fost imposibil să nu-l recunoască. Era „horcăitul Pământului muribund”, sunetul inventat cu o mie de ani înainte.

Mai precis, era ticăitul emis de un contor de radiații care număra particulele încărcate și razele gama pe care le detecta, iar pulsurile electronice discrete se topeau într-un murmur grav. Era sunetul scos de un contor care ținea socoteala singurului lucru pe care îl putea număra – moartea!

* * *

Încetșor, pe vârful picioarelor, Biron se dădu înapoi. De la aproximativ doi metri, îndreptă fasciculul alb al lanternei

spre interiorul dulapului. Contorul era acolo, în colțul cel mai îndepărtat, dar faptul că-l vedea nu-l ajuta cu nimic.

Îl ținea acolo din anul întâi de facultate. Majoritatea bobocilor din Lumile Exterioare își cumpărau unul chiar din prima săptămână petrecută pe Pământ. Pe vremea aceea, erau cu toții foarte conștienți de radioactivitatea planetei și simțeau nevoia să se protejeze. De obicei, revindeau contoarele celor din generația următoare de boboci, însă Biron nu renunțase niciodată la al său. Acum era recunoscător că n-o făcuse.

Se răsuci spre biroul pe care-și punea de obicei ceasul de mână când dormea. Îl văzu acolo. Îi tremură puțin mâna când îl ridică în lumina lanternei. Cureaua era împletită dintr-un plastic flexibil, de un alb fin, aproape lichid. *Era* albă. O îndepărtă și o privi din mai multe unghiuri. *Era* albă, fără îndoială.

Ocupărase tot în anul întâi. În caz de radiații puternice, devenea albastră, iar pe Pământ, albastru însemna moarte. Era ușor să calci din întâmplare pe o porțiune iradiată în timpul zilei, dacă te rătăceai sau erai neatent. Guvernul împrejmuise cât de multe zone periculoase putuse și, desigur, nimeni nu se apropia de terenurile vaste ale morții, care începeau la câțiva kilometri în afara orașului. Însă cureaua de ceas era o asigurare în plus.

Dacă vreodată căpăta o nuanță albastruie cât de vagă, te prezentai imediat la spital pentru tratament. Așa cerea regula, nu încăpea discuție. Compusul din care era alcătuită era la fel de sensibil la radiații ca omul, iar cu echipamente fotoelectrice corespunzătoare se putea măsura intensitatea nuanței de albastru, pentru a se stabili repede gravitatea cazului.

Un albastru aprins, strălucitor, însemna sfârșitul. Așa cum nu se putea schimba culoarea, nu te puteai schimba

nici tu. Nu existau medicamente, nici șanse, nici speranțe. Așteptai, pur și simplu, o zi, poate o săptămână, iar cei de la spital nu aveau ce să-ți facă altceva decât să se ocupe de formalitățile de incinerare.

Cel puțin cureaua lui Biron era încă albă, iar mintea sa zbuciumată se mai potoli.

Așadar, radiațiile nu depășiseră nivelul normal. Oare să facă și asta parte din farsa colegilor? Biron se gândi mai bine și trase concluzia că era imposibil. *Nimeni* nu ar face așa ceva nimănui. În niciun caz pe Pământ, unde manipularea de material radioactiv era o infracțiune foarte gravă. Pe Pământ, oamenii luau în serios radioactivitatea. Nu aveau de ales. Așa că nimeni nu s-ar apuca de una ca asta fără să aibă un motiv extrem de întemeiat.

Își formulă gândul cu grijă și atenție, înfruntându-l curajos. Motivul extrem de întemeiat putea fi, de exemplu, dorința de a ucide. Dar de ce? Poate fără o cauză anume. În douăzeci și trei de ani de viață, nu-și făcuse niciodată un dușman adevărat. Nu unul *atât* de serios. Nu unul care să vrea să-l omoare.

Își trecu mâna prin părul tuns cu migală. Mintea îi alunecă pe panta ridicolului, dar nu avea cum să evite asemenea gânduri. Se apropie cu prudență de dulap. Trebuia să existe un obiect care emitea radiații, unul care nu fusese acolo cu patru ore în urmă. Îl zări imediat.

Era o cutiuță pătrată, cam de cincisprezece centimetri pe cincisprezece. O recunosc și buza de jos începu să-i tremure ușor. Nu mai văzuse una până atunci, dar auzise de ele. Luă contorul și-l mută în dormitor. Zumzetul scăzu în intensitate, aproape că se stinse. Se auzea numai când despărțitura de mică prin care pătrundeau radiațiile era orientată spre cutie. Nu încăpea îndoială. Era o bombă cu radiații.

Radiațiile propriu-zise nu erau mortale; ele reprezentau doar focosul. În interiorul cutiei fusese instalată o mică bombă nucleară. Izotopi artificiali cu durată de viață scurtă o încălzeau încet, penetrând-o cu particulele corespunzătoare. Când se atingea un anumit prag de căldură și densitate a particulelor, pila reacționa. De obicei, nu provoca o explozie – deși căldura de reacție era suficientă ca să transforme cutia într-o bucată de metal diform –, ci emana radiații care ucideau orice ființă vie pe o rază între doi metri și zece kilometri, în funcție de dimensiunea bombei.

Biron nu avea de unde să știe când urma să se atingă pragul respectiv. Putea fi peste câteva ore, putea fi în clipa următoare. Rămase în picioare, neputincios, ținând lanterna în palmele umede și moi. Cu jumătate de oră în urmă, când îl trezise videofonul, se odihnea liniștit. Acum știa că avea să moară.

Nu voia să moară, dar era blocat în cameră fără speranță de salvare și nu avea unde să se ascundă.

Cunoștea poziția camerei sale. Se afla în capătul unui coridor, așa că avea vecini numai într-o parte și, desigur, deasupra și dedesubt. Camera de deasupra nu-i era de niciun folos. Cea de lângă avea baia vecină cu baia lui. Se îndoia că se putea face auzit.

Îi rămânea camera de dedesubt.

Avea două scaune pliante, păstrate pentru musafiri. Luă unul și lovi cu el podeaua, scoțând un zgomot slab, înăbușit. Îl răsuci și izbi cu muchia, iar zgomotul se auzi mai puternic, mai penetrant.

Făcea câte o pauză între lovituri, întrebându-se dacă îl putea trezi și enerva suficient pe colegul adormit de dedesubt, ca să-l determine să raporteze hărmălaia.

Dintr-odată, surprinse un sunet slab și se opri, cu scaunul din care curgeau așchii deasupra capului. Sunetul se repetă, ca un țipăt îndepărtat. Venea dinspre ușă.

Lăsa jos scaunul și strigă, la rândul lui. Își lipi urechea de crăpătura dintre zid și ușă, dar spațiul era bine etanșat, iar sunetul răzbătea vag chiar și pe-acolo.

Dar își auzi, totuși, numele.

— Farrill! Farrill! țipă o voce de mai multe ori la rând, adăugând parcă „Ești în cameră?” sau „Ai pățit ceva?”.

— Deschide ușa! țipă și el, de vreo trei sau patru ori.

Începu să transpire din cauza agitației. Bomba putea exploda din moment în moment.

Crezu că se făcuse auzit. Cel puțin ajunsese până la urechea lui un țipăt înfundat:

— Ferește!

Urmară câteva vorbe neinteligibile, apoi cuvântul „blaster”. Biron pricepu ce vrea să spună celălalt și se retrase imediat din dreptul ușii.

Se auziră două pocnituri ascuțite, apoi Biron simți cum aerul din cameră vibrează. După o bufnitură, ușa se prăbuși înăuntru. Biron țâșni pe coridor cu brațele larg deschise.

— Nu intrați! urlă el. În numele Pământului, nu intrați! E o bombă cu radiații înăuntru.

Stătea față în față cu doi bărbați. Unul era Jonti. Celălalt, Esbak, administratorul. Cel din urmă apucase să se îmbrace numai pe jumătate.

— O... o bombă cu... radiații? bâigui el.

— Cât de mare? interveni Jonti, ținând în mână blasterul, care contrasta puternic cu costumul lui de dandy, chiar la ora aceea din noapte.

Biron nu reuși să-i răspundă decât prin gesturi.

— E-n regulă, continuă Jonti, părând destul de relaxat când se întoarse către administrator. Ați face bine să evacuați camerele din zona asta și, dacă aveți cumva paravane de plumb pe terenul universității, cereți să fie

aduse aici ca să căpușim cu ele coridorul. Și n-aș lăsa pe nimeni să intre până mâine dimineață.

Se întoarse spre Biron.

— Probabil că are o rază de acțiune între patru și șase metri. Cum a ajuns acolo?

— Nu știu, răspunse Biron. Își șterse fruntea cu dosul palmei. Dacă nu te superi, aș vrea să mă așez undeva.

Aruncă o privire la încheietura mâinii, apoi își aminti că-și lăsase ceasul în cameră. Simți un imbold necugetat de a se întoarce după el.

Lumea începuse să se agite. Studenții erau evacuați din camere.

— Vino cu mine, îl chemă Jonti. Și eu cred că e mai bine să stai jos.

— Ce anume te-a adus la mine? Nu că nu ți-aș fi recunoscător, mă înțelegi...

— Am încercat să te contactez prin videofon. Nu mi-ai răspuns, așa că a trebuit să vin să te văd.

— Să mă vezi?

— Să te avertizez că ești în pericol de moarte.

Biron scoase un hohot sacadat.

— Tocmai am aflat.

— A fost doar o primă tentativă. Vor mai încerca.

— Cine?

— Nu aici, Farrill. Trebuie să mergem într-un loc ferit. Ești pe lista neagră și se prea poate să fi intrat și eu în bucluc.

Capitolul 2

CAPCANA DIN SPAȚIU

Holul din căminul studenților era pustiu. În plus, era beznă. Nici nu avea cum să fie altfel, la patru și jumătate dimineața. Totuși, Jonti ezită un moment, ținând ușa deschisă și trăgând cu urechea la posibilia ocupanți.

— Nu, rosti el cu glas scăzut, lasă luminile stinse. N-avem nevoie de ele ca să stăm de vorbă.

— M-am săturat de întuneric în noaptea asta, mormăi Biron.

— O să lăsăm ușa întredeschisă.

Lui Biron îi lipsea tăria să-l contrazică. Se trânti pe scaunul cel mai apropiat și urmări dreptunghiul de lumină al ușii care se închidea, îngustându-se până deveni dungă subțire. Acum, că se terminase totul, îl apucase tremuratul.

Jonti fixă ușa și-și propti bastonul subțire de trestie pe dâra de lumină de pe podea.

— Nu-l scăpa din ochi. Ne va atrage atenția dacă trece cineva sau se mișcă ușa.

— Te rog, n-am chef de conspirații, se plânse Biron. Dacă nu te superi, aș vrea să-mi spui acum ceea ce voiai să-mi spui. Mi-ai salvat viața, știu, iar mâine îți voi mulțumi cum se cuvine. În clipa asta, însă, mi-ar prinde bine o băutură tare și un somn lung.

— Îmi dau seama prin ce treci, spuse Jonti, dar, pentru moment, ai scăpat de somnul pe vecie care-ți fusese

pregătit. Mi-aș dori să fi scăpat definitiv. Știi că l-am cunoscut pe tatăl tău?

Întrebarea veni brusc și Biron ridică din sprâncene – gest insesizabil în bezna din hol.

– Nu l-am auzit niciodată vorbind despre tine.

– M-aș fi mirat dacă ar fi făcut-o. Nu mă știe după numele pe care îl folosesc aici. Apropo, ai primit vești de la el în ultima vreme?

– De ce întrebi?

– Pentru că e în mare pericol.

– *Poftim?*

Jonti îi găsi brațul pe întuneric și i-l strânse cu putere.

– Te rog! Nu ridică vocea, vorbește la fel de încet ca până acum.

Abia atunci își dădu seama Biron că discutaseră în șoaptă. Jonti continuă:

– Am să fiu mai precis. Tatăl tău a fost arestat. Înțelegi ce înseamnă lucrul ăsta?

– Nu, normal că nu înțeleg. *Cine* l-a arestat și unde vrei tu să ajungi? De ce te joci cu mine?

Lui Biron îi zvâcneau tâmplele. Hipnitul și spaima de moarte îl împiedicau să facă față discuției cu dandy-ul calm care stătea atât de aproape de el, încât îi auzea șoaptele ca și când i-ar fi strigat în ureche.

– Bănuiesc, șopti Jonti mai departe, că ai măcar o idee vagă despre activitatea tatălui tău.

– Dacă îl cunoști pe tata, atunci știi că e Fermier de Widemos. Asta e activitatea lui.

– Da, n-ai niciun motiv să ai încredere în mine, poate doar acela că îmi pun viața în primejdie pentru tine. Dar știu deja tot ce mi-ai putea spune. De exemplu, știu că tatăl tău conspiră împotriva tyrannienilor, spuse Jonti.

— Nu e adevărat, replică Biron, încordat. Serviciul pe care mi l-ai făcut în seara asta nu-ți dă dreptul să faci astfel de afirmații despre tatăl meu.

— Ești absurd de evaziv, tinere, și-mi irosești timpul. Nu vezi că situația depășește un simplu schimb de replici? O să-ți vorbesc pe față. Tatăl tău a fost arestat de tyrannieni. S-ar putea să fie deja mort.

— Nu te cred.

Biron vru să se ridice.

— Poziția pe care o dețin mă îndreptățește să spun că e adevărat.

— Hai să terminăm odată cu șarada asta, Jonti. N-am niciun chef de mistere și-mi displace încercarea ta de a...

— De a ce? Vocea lui Jonti își pierduse din rafinament. Ce câștig spunându-ți lucrurile astea? Dă-mi voie să-ți reamintesc că informațiile pe care tu refuzi să le accepți mi-au arătat clar că a fost pus la cale un atentat la viața ta. Judecă lucrurile după cele întâmplate, Farrill.

— Ia-o de la început și vorbește fără ocolișuri. O să te-asculț.

— Foarte bine. Îmi închipui, Farrill, că mă consideri un concetățean din Regatele Nebulare, deși m-am dat drept vegan.

— Așa mi s-a părut și mie, după accent. Dar nu l-am socotit un amănunt important.

— Este important, prietene. Am venit aici pentru că, la fel ca tatălui tău, nu-mi plac tyrannienii. Ne oprimă poporul de cincizeci de ani. De o grămadă de timp.

— Nu fac politică.

În glasul lui Jonti se simți din nou iritarea.

— O, dar nu sunt unul dintre agenții trimiși de ei să te bage la apă. Îți spun adevărul. M-au prins acum un an, așa cum l-au prins pe tatăl tău acum. Am reușit să scap și

am venit pe Pământ, zicându-mi că voi fi în siguranță aici, până când voi fi gata să mă întorc. Asta-i tot ce trebuie să-ți spun despre mine.

— E mai mult decât am cerut, domnule.

Biron nu reușea să-și domolească tonul. Îl deranja stilul pedant, prea afectat, al lui Jonti.

— Știu. Dar e necesar să-ți spun măcar atât, pentru că în felul acesta l-am cunoscut pe tatăl tău. A lucrat cu mine sau, mai bine zis, eu am lucrat cu el. M-a cunoscut, dar nu din poziția lui oficială, aceea de cel mai de seamă nobil de pe planeta Nephelos.

Biron dădu zadarnic din cap a încuviințare pe întuneric și rosti:

— Da.

— Nu e nevoie să-ți spun mai multe. Mi-am păstrat sursele de informații chiar și aici, așa că știu că e la închisoare. E un lucru *bine cunoscut*. Dacă ar fi o simplă bănuială, atunci atentatul la viața ta ar fi o dovadă suficientă care s-o confirme.

— Cum adică?

— Dacă tyrannienii au pus mâna pe tată, crezi că l-ar lăsa pe fiu în libertate?

— Încerci să-mi spui că tyrannienii mi-au pus bomba aceea în cameră? Imposibil.

— De ce? Nu înțelegi situația în care se află? Tyrannienii conduc cincizeci de lumi; cei subjugați sunt de sute de ori mai numeroși decât ei. În cazul ăsta, doar forța nu e suficientă. Metodele ocolitoare, intriga și asasinatele sunt specialitatea lor. Capcana pe care o urzesc în spațiu e una imensă, cu ochiuri dese. Cred că se întinde pe cinci sute de ani-lumină, până la Pământ.

Biron nu se desprinsese încă din ghearele coșmarului. Surprinse zgomotele îndepărtate ale paravelor de plumb

mutate la locurile lor. În camera lui, contorul probabil că mai zumzăia încă.

— Nu văd logica, zise el. Mă întorc pe Nephelos săptămâna asta și ei știu. De ce să mă omoare aici? Dacă ar aștepta, ar pune mâna și pe mine.

Se simțea ușurat că descoperise punctul slab al raționamentului și era dornic să creadă în propria-i logică.

Jonti se aplecă mai mult spre el, iar respirația sa cu iz de condimente îi zbârli lui Biron părul de la tâmple.

— Tatăl tău e renumit. Moartea lui – odată arestat de tyrannieni, execuția lui devine o probabilitate cu care trebuie să te obișnuiești – va fi condamnată până și de rasa de sclavi înfricoșați pe care încearcă ei să-i crească. În calitate de nou Fermier de Widemos, ai putea stârni în oameni aceleași resentimente față de tyrannieni, iar dacă te-ar executa, tyrannienii s-ar afla într-un pericol de două ori mai mare. Ei nu urmăresc să te martirizeze. *Dar*, dacă ar fi să mori pe o planetă îndepărtată, într-un accident, le-ar conveni de minune.

— Nu te cred, replică Biron.

Negarea devenise singura lui apărare. Jonti se ridică, aranjându-și mânușile fine.

— Mergi prea departe, Farrill. Ai juca un rol mult mai convingător dacă nu te-ai preface atât de ignorant. Tatăl tău te-a ținut departe de realitate ca să te apere, presupun, dar mă îndoiesc că ai putea rămâne total neinfluențat de convingerile lui. Ura ta față de tyrannieni e o reflecție a propriei sale uri, altfel nici nu se poate. N-ai încotro, ești pregătit să te lupți cu ei.

Jonti continuă:

— Tatăl tău ar putea chiar să considere că, odată devenit adult, te-ar putea pune la treabă. Te afli, în mod convenabil, pe Pământ și nu e deloc improbabil să îmbini studiul cu o